

ütles: „Oh ja kallis aeg, ei seal majas põle elu, seal istub üks väga hirmus kuri nõid tuas ahju lõuka ääres, tulised silmad pääs, veel hullem kui meie kõik ühtekokku; see kargas minu näku kinni ja kistis oma pika sõrmedega minu silmad kõik lõhki ja ukse taga seisis üks mees nuuga, see pistis mo jala sisse, ja rihal sõniku peal oli üks hirmus must kole mees pikali maas, see wirutas mulle pika puuga mööda puusa=luid, na mis üsna kõmises wasta ja ülal kattuse peal istus kohtumõistja, suur pik mõel selgas, see karjus kõri põhast: „Tooge see koer mo käte!“ siis põlnud muud kui panin plehku, ära tahtsid mo elu wõtta; nüüd olen ma üsna poolel tapetud“ j. n. e. Kui kõik mõrtsukad selle oma feltimehe suurt õnnetust kuuldsiwad, mis ta neile ägades ja soigudes kurtis, sest acast saadik ei usaldand ega julgenud n'ad enam Wõidu külasse minna. Kõik oma küla rahwas, keda mõrtsukad sealt ära ajanud, kui seda head lugu kuulsiwad, tuliwad jälle tagasi, sinna elama. Ja neil neljal muusekandil oli väga meele pärast, seal külas elada. Ma tulin alles eile sealt, kus ma seda tõe lugu kuulsin, mis ma teile täna juttustanud, ja mo suu suitses ja maitseb praegu alles neist roogadest, mis ma seal süa sain.

Wiis sea jalga.

Üks herra, kes Tallinna lähedal elas, lastis oma aja sea ära tappa ja wastla pääwal sea jalgadest omale erne suppi keeta. Selle wahel sees, kui tüdruk kõõgist ära oli, läks herra kõõki, wõttis salaja paja seest ühe jala wälja, et teda naeru pärast hirmutada. Kui tüdruk leent liigutades seda leidis, et üks jalg pajas puudus, siis ta pani imeks, kuidas see tulnud ja kus see paja seest saanud; ja kui ta otsides seda ei leidnud, ega ei woinud arwata, kuidas see wigas tulnud, siis lippas ta kartuse ja truuse pärast sigade lauta, leikas ühe elawa sea alt jala ära ja wiiskas seda sulps suppi pata. Herra aga, kes sest tüdruku tembuist ei teadnud, oli warssi selle peale oma nalja tööd tühjaks tembuks pidanud ja seda ära wõetud sea jalga jälle salaja katlasse tagasi pannud. Mo hea küll, leem sai walmis ja laua peale kantud ja maitses väga hea. Aga kuidas herra ära ehmatas ja imeks pani, kui wiis sea jalga leeme waagnas leidis, kui kord ta nende peale tuli. „Mis see on?“ küsis ta, „wiis jalga, Maari, kuidas see tulnud? mitu jalga on seal?“ „Eks herra seda ei tea, seal on ika neli jalga“, wastas tark kõõgi tüdruk. „Nüüd näate